

Nenávidia Rusko, lebo milujú Sovietsky zväz?

PAVOL JANÍK

Okolo volby kandidátov na sudscovo Ústavného súdu Slovenskej republiky zaznievajú pojmy, ktorým širšia verejnosť nemusí rozumieť. Napríklad – ideový spolupracovník rozhiedky. Tento termín sa objavil v súvislosti s človekom, ktorého prezident Václav Havel bez problémov vymenoval za sudsco Ústavného súdu Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky na sklonku jej existencie.

Bez zaujímavosti nie je ani jeho pôsobenie v politickej strane Most-Híd, ktorá sa profiluje ako dôsledný stúpenec našho členstva v transatlantických bezpečnostných štruktúrach, riadených z USA, a zároveň ako horlivý zástanca sankcii proti súčasnému Rusku.

Práve vzhľadom na spomínanú kategóriu ideový spolupracovník rozhiedky sa vynára legítimna otázka, či určitá časť slovenskej spoločnosti nenávidí Rusko, pretože miluje Sovietsky zväz. Aby sme rozptýlili neurčitú hmlivinu nekompetentných mediálnych dohadov a prázdnich politických fráz, pozirme sa, čo o ideovom spolupracovníkovi hovoria smernice československej rozhiedky.

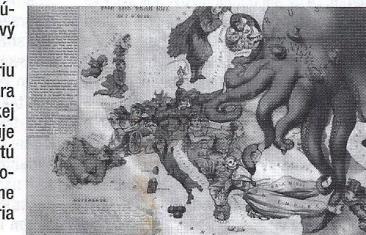
Podľa spomínaného dokumentu bol ideový spolupracovník československý občan, politicky vyšpelý a úplne oddaný socialistickému zriadeniu, získaný pre tajnú a pravidelnú spoluprácu s rozhiedkou v zahraničí, ale mohol spolupracovať aj na území ČSSR pri rozpracovaní cudzineckých báz.

Clenstvo v Komunistickej strane Československej bolo odporúčajúcou okolnosťou pre získanie za ideového spolupracovníka. Nebolo však dovolené získavať za ideových spolupracovníkov funkcionárov a pracovníkov stranických orgánov. Podľa štátu rozhiedky sa ideoví spolupracovníci získavali najmä na ministerstvách zahraničných vecí a zahraničného obchodu, v podnikoch zahraničného obchodu, zastupiteľských úradoch, Československej tlačovej kancelárii a podobne, ako aj spomedzi expertov z rozličných odvetví, ktorí vycestovali do zahraničia.

Získavanie ideových spolupracovníkov sa uskutočňovalo výlučne na dobrovoľnom a ideolo-

gickom podklade. Vyžadoval sa písomný slub zaväzujúci k spolupráci s československou rozhiedkou. V prípade, že kandidát spoluprácu odmietol, pracovník rozhiedky si vyžadal písomný slub milčalnosti vlastnoručne podpisany kandidátom verbovania.

Náplň práce ideových spolupracovníkov závisela od ich možností, schopnosti a stupňa pripravenosti a pohybovala sa od podávania informácií o prostredí a objektoch cez typovanie a odovzdávanie zaujímavých kontaktov až po praktickú prácu kád-

Rusofobie. Kresba F. W. Rose, r. 1877

rových rozhiedčikov, vrátane verbovania nových spolupracovníkov.

Ideoví spolupracovníci sa aktívne využívali aj pri obrane našich zastupiteľských úradov a krajanskej bázy v zahraničí.

Zvlášť úspešní ideoví spolupracovníci tvorili základňu na dopĺňanie kádrových príslušníkov rozhiedky.

Pracovníci rozhiedky v zahraničí udržiaval s ideovými spolupracovníkmi priamy osobný styk, ktorý konšipovali podľa podmienok legalizácie rozhiedky, funkcie ideového spolupracovníka a vzhľadom na špecifické podmienky agentúrneho prostredia.

S podsunutou agentúrou alebo agentúrou preverbovanou nepríateľom zostávala rozhiedka v styku, aby ich prostredníctvom mohla šíriť dezinformácie.

Z citovaných a parafrázovaných ustanovení smerníc československej rozhiedky pre operativnú

činnosť v zahraničí vyplýva, že pozícia ideového spolupracovníka bola vedomá a dobrovoľná.

Inteligentní čitateľia dozajtra chápú, že spravodajské orgány socialistických krajín úzko spolupracovali nielen medzi sebou navzájom, ale najmä s výzvadlami inštitúciami geopolitického hegemóna, teda Výborom štátnej bezpečnosti ZSSR – KGB a sovietskou vojenskou Hlavou správou rozvedky – GRU.

Kariéra súčasného uchádzača o funkciu ústavného sudsca, aj vzhľadom na jeho vymenovanie

Václavom Havlom za federálneho ústavného sudsca v roku 1992, nevدوjak potvrdzuje, že účasť tajných služieb na preveriacich spoločenských zmienach na rozhraní posledných dekád 20. storočia nie je vôbec zanedbateľná a ešte dlho zostane mimoriadne citlivou otázkou národnnej bezpečnosti.

Konšpiračná prax znova dokázala, že je dôležitejšia ako konšpiračné teórie, ktoré sa stali doménou denníka, ktorý je sám očividne jedným z propagandistických nástrojov informačnej vojny.

18. 2. 2019

GLVÁČ NIE JE NAIVNÝ POLITIK

PAVOL JANÍK

Podpredseda slovenského parlamentu Martin Glváč sa ocitol v zornom poli médií na základe vyjadrení krajne nedôveryhodnej osoby. Neraz som už v súvislosti s viacerými vplyvnými činidlami upozornil na nebezpečnú hru, keď niekolkonásobnú odsúdenú vrahoviu a im podobní jednotlivci si môžu zlepšiť svoje súčasné postavenie a vyhliadky do budúcnosti tým, že svedčia proti predstaviteľom verejného života.

Martina Glváča poznám z obdobia, keď bol predsedom predstavstva významnej reklamnej agenty, ktorej som bol kreatívnym riaditeľom. Je to veľmi inteligentný človek, ktorý by sa určite nikdy nedopustil takého neuváženého a nezodpovedného konania, z akého ho obviňujú. Okrem iného aj preto, že medzičasom nadobudol profesionálne skúsenosti z pôsobenia v pozícii ministra obrany, teda riadil aj armádne spravodajské zložky. A tak je nepredstaviteľné, aby nevedel o tom, že každú elektronickú komunikáciu zaujmových osôb, ku ktorým nepochybne patrí všetci ľudia vo vplyvnom postavení, rutíne monitorujú nielen slovenské, ale aj akékoľvek zahraničné výzvadné služby.

Naopak – je veľmi pravdepodobné, že práve vplyvné rozvedky, ktoré operujú v globálnych rozmeroch, disponujú možnosťami technické kontakty nie iba zachytiť, ale aj vyrobiť ich dokonale napodobeniny. Načrtnutá verzia by veľmi vhodne zapadla do scenára, ktorý sa očividne realizuje proti Slovensku s cieľom postupne zdiskreditovať a rozložiť rozhodujúcu vládnú stranu Smer – sociálna demokracia na základe obskúrnych okolností vráždy neznámeho novinára a jeho priateľky. Zahraničnopoliticke sily v pozadí dôkladne organizovaných a odborne inscenovaných udalostí, ktoré ešte nedosiahli svoj cieľ, neprehliadnuteľne pokračujú ďalej.

21. 1. 2019

71

Seriál, ktorý zaspal dobu

PAVOL JANÍK

Pre umělecké diela je vždy veľmi rizikné podliehať aktuálnej propagande, pretože skôr ako vzniknú, sú už na smiech. To je aj prípad seriálu Za sklon, ktorého proklamovanou tému je spojenie organizovaného zločinu s politikou. Mimochodom – hrá v ňom Milan Kňažko, ktorý si postavil nadstandardú vilu s množstvom garáží tesne pri Slávne počas svojho pôsobenia vo funkcií ministra kultúry, a teda i počas výstavby novej budovy Slovenského národného divadla, čo je súvislost dozatia čisto náhodná a nič som tým nechcel povedať.

Trápane vyznieva motív ruského vyzbrojovania palestínskej teroristickej organizácie cez Slovensko, ktoré vyšetrovali v Bratislave príslušníci izraelskej spravodajskej služby s dokonalaou slovenčinou. Tvorcom treba odporúčať, aby aspoň trocha sledovali korektné rusko-izraelské vzťahy v bezpečnostnej oblasti. Dubiozne vyznieva tvrdenie, že Rusko vedie hybrídnu vojnú proti polovici civilizovaného sveta, vrátane Slovenska, pretože v skutočnosti celý tzv. civilizovaný svet vedie hybrídnu vojnú proti Rusku – a práve mimoriadne civilizovaný, informovaný a predvídaný Izrael sa na nej ostentatívne nepodielal, čo akosi záhadne uniká pozornosti našich propagalistov všetkých druhov a odtieňov.

Svedčí o tom fakt, že na oslavách Dňa víťazstva, vrátane pompejnej vojenskej prehliadky, sa 9. mája 2018 v Moskve zúčastnili len dva zahraniční hostia na najvyššej štátnej úrovni – izraelský premiér a srbský prezident. Šéf izraelskej vlády dokonca krácal po boku ruského prezidenta v rámci občianskeho podujatia NESMRTELNÝ PLUK, kde stáťsice ľudí nesú portréty svojich predkov, čo bojovali v 2. svetovej vojne a mnohí z nich v nej zahynuli. Súčasný ukrajinský prezident akciu NESMRTELNÝ PLUK označil za súčasť agresívnej ruskéj hybrídnej vojny.

Stačí sledovať správy na internete, ktoré nenájdete v našich médiach hlavného prúdu. Nemám na mysli konšpiračné teórie a obskúrne portály, ale

spravodajské a diskusné relácie oficiálnych ruských a izraelských televíznych staníc. Napríklad – z Tel Avivu vysielala pozoruhodná súkromná televízia ITON TV v ruštine. V prospech Ruska veľmi výrazne a často vystupuje niekdajší šéf jednej zo špeciálnych izraelských služieb Yakov Kedmí.

Prečo vždy mimoriadne dobre informovaný Izrael sa odmietol solidarizovať s Veľkou Britániou v súvislosti s aférou Novičok? Chápmem, že podobné otázky si určite nekladú a rozhodne na ne nevedia odpovedať nielen slovenskí televízni propagandisti, ale ani celá naša slávna politická reprezentácia a výzvadné komunity. Nehovoriac o veľmi aktivnom dobrovanej anjelovi v bratislavskom prezidentskom paláci, ktorý len amatérskym spôsobom recituje prejav, čo mu písu renomovaní agenti vplyvu zaocéanskej výomoci.

Profesionálnej stránke seriálu je zbytočné venovať osobitnú pozornosť. Počnúc neraz nezrozumiteľným (ako by tajostkárskej) brblaním hercov, ktorí je často navýšene prehlušené nevyváženou zvukovou úrovňou ruchov a hudby, počírajúc dialógmi, v ktorých sa na angličtinu odpovedajú do rusky a naopak, nekončiac amatérskou predstavou policajta v utajení. V skutočnosti tajné služby a špeciálne policajné zložky využívajú informátorov zo záujmového prostredia a keby políciu prešiel k mafii, vždy by naňho hľadeli rovnako ako výzvadné organizácie nazierajú na každého prebehličku, ktorému nikdy neveria, vylážia z neho všetky poznatky, ale sami mu neposkytnú nijaké informácie, ktoré by ešte nepoznal. A napokon môže skončiť ako ten nešťastný bývalý plukovník ruskej vojenských rozvediek, ktorý bol britským agentom – vytázeným, vypočutým, odsúdeným, omilosteným a vymenýtým, ktorý už nemal pre Britov nijaky význam a navyše by mu museli doživotne poskytovať a platíť nákladnú osobnú ochranu, tak ho radšej otrávili, či prioritári tesne pred volbami v Rusku a obvinili z toho ruského prezidenta Vladimíra Putina.

24. 5. 2018

72

Po nás potopa?

PAVOL JANÍK

Súkromná česká televízia Noe je podľa jej vlastného profílu názorovou a náboženský ZNÁŠANLIVÁ, APOLITICKÁ, určená pre celú rodinu, založená na tradičných KRESTANSKÝCH hodnotách, ponúka dívákom DUCHOVNÚ HĽBKU a zdravý životný štýl BEZ NÁSILIA a nemravnosti.

Preto ma mimoriadne prekvapilo, že v jej vysielaní našla priestor tradične POLITICKY VYHRANENÁ relácia Štefana Hribu Pod lampou, ktorú pôvodne uvádzala za NEkresťanské peniaze štátnej Slovenskej televízie. Program medzičasom zmutoval zo štúdiovej podoby nekonečného a jednostranného tárana názorovo spriaznených hostí do medzinárodnej diskusie, v ktorej si pritomná navzájom rozumejú len vďaka slúchadlám so simulovaným tlmočením.

V dojemnej atmosfére všeobecného neporozumenia na moderátorovu otázky reagovali svojimi DOGMATICKÝMI POLITICKÝMI monológmi podivnodne postavy, reprezentujúce postejo od nekritického obdivu súčasného ukrajinského režimu cez nabádanie na jeho prenos do Bieloruska až po odmetanie politiky českého prezidenta Miloša Zemana a maďarského premiéra Viktora Orbána,

pričom jediným spoločným menovateľom bola duhovne HLBOKA a KRESTANSKY úprimná NENAVÍST k všetkému ruskému ako univerzálnemu symbolu jediného ZLA na Zemi, ktoré treba bezpodmenečne odstrániť.

Kuriózne je, že Štefan Hrib, ktorý na Slovensku patrí do skupiny ľudí, čo sa nikdy nezmierili s pojavným a kultivovaným rozdelením Československa, dnes podnecuje ozbrojené konflikty medzi národnymi a občianskymi komunitami na území niekdajšieho Sovietskeho svazu a jeho okolia. Keďže česká televízia Noe je súkromná a slovenský moderátor Štefan Hrib vynikal nehoráznymi faktúrami za externe dodávanú reláciu štátnej Slovenskej televízie, otázkou ostáva – kto, prečo a v akej výške financuje tento typ MILITANTNEJ PROPAGANDY, ktorú možno bez zveličovania označiť za súčasť informačnej vojny, balansujúcej na hrane rozputania tretej celosvetovej konfrontácie s nepredstaviteľnými tragickými dôsledkami.

Na záver už len odporúčam, aby sa relácia televízie Noe premenovala na PO NÁS POTOPA.

20. 5. 2018

Som živým dôkazom, že zázraky sa dejú

PAVOL JANÍK

Nevdojak som si spomienal na článok z mája 1992, ktorý o mne pod pseudonymom OTO RADAR publikoval denník blízky Kresťanskodemokratickému hnutiu (KDH) a ktorý zo mňa – zrejme neúmyselne – robí doslova zázračné dieťa, presnejšie prisudzuje mi nadprirodzené schopnosti vstúpiť do verejného života už pred narodením. Veď posúdte sami.

Narodil som sa v roku 1956, ale podľa článku, ktorý mi zasvätil zbožný autor: "v päťdesiatych rokoch písal proti nacionálizmu, cirkvi, západným mocnostiam, a tým sa podieľal na kampaniach žiadajúcich smrť pre nevinne odsúdených."

Dalej: "proti účastníkom sviečkovej manifestácie, milionárovi Havlovi, miliardárovi J. Černogurskému a spoločníkom, Charte 77 a chartistom vobec."

Ešte ďalej: "chváli súdruha Stalina za deportácie našich občanov do ZSSR a povraždenie 11 000 polískych dôstojníkov v Katyni."

A napokon ako: "člen ilegálneho vedenia KSČ, ustanoveného po 17. novembri 1989, priamo i nepríamo riadi kampane proti lustráciám, ekonomickej reforme, reštitúciám a cirkvi."

Iste chápete, že odvtedy ma už nič nemôže v živote prekvapíť a že čakám iba na to, kedy konečne príslušné authority docenia moje transcendentálne vlastnosti a vyhlásia ma za svätého.

27. 3. 2019

Schizofrénia USA

PAVOL JANÍK

Hlavnou inštitúciou na garantovanie globálnej superiority Spojených štátov amerických je Organizácia severoatlantickej zmluvy (NATO – North Atlantic Treaty Organization), menej podstatnou, hoci dôležitou zložkou vplyvu zaoceánskej veľmoci je projekt Európskej únie (EU), ktorá má byť protiváhou Ruskej federácie, ale nie konkurentom USA, preto Európa nesmie disponovať svojou spoločnou armádou a vlastnou kontinentálnou spravodajskou službou, aby nestratila totálnu bezpečnostnú závislosť od Washingtonu. To je základom zahraničnopolitickej schizofrénie (rozvojenosti) Bieleho domu.

Jedným z tradičných nástrojov propagandistickej pôsobenia State Departmentu (Ministerstva zahraničných vecí USA) sú výročné správy o porušovaní ľudských práv, ktoré vždy vyvolávajú oprávnené pochybnosti, prečo si jedna veľmoc dovolojte kritizovať nedostatky v iných krajinách a prehliadať vlastné ešte vypuklejšie problémy rovnakého charakteru. Kým išlo o medzinárodné pôsobenie proti skutočným či dommelým oponentom Washingtonu, bolo to vcelku jasné a priehľadné, ale teraz sa schizofrénia Bieleho domu výrazne prehľiba.

Ak State Department oficiálne kritizuje svojho spojencu v rámci NATO – Slovenskú republiku, vrátane jej nedávneho premiéra, príčom sa celá argumentácia začína a končí informáciami z médií, znamená to, že má Washington na základe nejakých neznámych dôvodov záujem, aby naša krajina prestala byť členom NATO a EU? Dohodli sa USA s Moskvou na obnovení nározníkového pásma či neutrálnej zóny v strednej a východnej Európe? To je veľmi nepravdepodobná úvaha. Oveľa realistickejšie sa javí úsilie USA využiť tlak na krajiny, ktoré si udržiú symbolické zvyšky suverenity a nie sú vo všetkých otázkach dosledne riadené výlučne z pôdy americkej velyvyslanectva.

Biely dom tak chtiac-nechtiač očividne potvrdil, kam až siahajú korene pokusu o štátne prevrat na Slovensku, ktorý sa zatiaľ čiastočne nevydaril a nepochybne bude v rozmanitých podobách a v rozličnej intenzite ďalej pokračovať.

Americké mocenské elity si naozaj mohli odpustiť nešťastné zaradenie Slovenskej republiky medzi krajiny, ktoré majú problémy s dodržiavaním ľudských práv. Predovšetkým ukázali prstom na seba

vo vzťahu k všetkým doterajším špekuláciám, ktorí si objednali dvojnásobnú politickú vraždu, ktorá spustila vlnu masových protestov s cieľom zmeniť výsledky demokratických volieb v súčinnosti s preidentom.

Korupcia nie je ani slovenský vynález ani mestenecké špecifíkum. V lobizme a obskúrnom financovaní politického života sú nespornými majstrami sveta práve Spojené štaty americké, nehovoriac o ich prístupe k riešeniu problémov s neprispôsobivými menšinami, ktorý sa začal genocidou pôvodných obyvateľov a neskočil sa pretrvávaním rasovej neznašanlivosti. Slovensku sa už počas socializmu podarilo umožniť ambicioznym osobnostiam z rómskej komunity dosiahnuť výrazné úspechy nielen v oblasti hudby, ale aj v iných uměleckých, vedeckých a pedagogických disciplínach, vrátane sféry riadenia.

Napokon len suchu poznamenajme, že v inkriminovanej správe State Departmentu sú želania určitých slovenských politických kruhov vydávané za objektívne zistenia americkej diplomacie, ktorá v skutočnosti dozaistia nie je odkázaná na informácie z médií, pretože – ako každá zahraničná služba na svete – slúži v rámci presadzovania vlastných mocenských, vojenských a ekonomických záujmov predovšetkým na legalizácii svojich výzvedných organizácií. Navyše – volanie po zatýkaní slovenských politikov nebezpečne koketuje s ožívovaním hysterie, ktorej predstaviteľom bol v 50. rokoch 20. storočia senátor Joseph McCarthy, keď mnohých ľudí postihovali len na základe vägnych podezrení, vrátane geniaľnych vedcov (Robert Oppenheimer) a slávnych umelcov (Charlie Chaplin, Jiří Voskovec či Arthur Miller).

18. 5. 2018

Koláž Pavol Janík

Hlas ľudu = nehlasovalo 58,21 % voličov

PAVOL JANÍK

Aj druhé kolo volieb hlavy Slovenskej republiky VYHRAL NIKTO, lebo 58,21 % voličov si z možnej personálnej ponuky VYBRALO NIKOHO. V prvom kole to bolo 51,26 %, teda počet nehlasujúcich občanov viďiteľne naráslo, čo primerane znížuje reálny mandát novej prezidentky. Pri volebnej účasti 41,79 % Zuzana Čaputová získala 58,40 % a Maroš Šefčovič 41,59 %, čiže aj rozdiel medzi kandidátmi sa výrazne zmenil v neprospech právoplatne zvolenej prezidentky. V prvom kole Maroš Šefčovič nedosiahol ani polovicu jej hlasov, v druhom kole sa k nej výrazne priblížil.

Prvá žena v prezidentskom úrade by si pri primárnej sebareflexii mala uvedomiť, že zdalek nereprezentuje všetkých občanov, pretože ju viac ľudí odmietlo, ako za ňu hlasovalo. Je to zároveň vizitka kredibility tzv. demokratického systému, v ktorom väčšina občanov vobec nie je zaujímavá, podstatné je len dosťatočné množstvo peňaží, ktoré akúkolvek neznámu osobu môže za niekoľko mesiacov dosadiť do najvyššej štátnej funkcie, vybavenej rozličnými právomocami, vrátane kompetencii hlavného veliteľa ozbrojených sôl.

Potvrdil sa aj môj predpoklad, že na základe výsledkov prvého kola sa zmobilizujú odpornovia Zuzany Čaputovej, ktorá sa prezentovala sloganom POSTAVME SA ZLU (správne po slovensky: postavme sa proti zlu), čím nevdojak predznamenala, že v druhom kole podstatná časť voličov môže na rovnakom základe vyhodnotiť ako ZLO práve ju.

Na tom, že skúsený profesionálny diplomat a podpredseda Európskej komisie (čiže vlády Európskej únie) Maroš Šefčovič neuspel v súťaži s občianskou aktivistkou okresného formátu, sa podpísalo niekoľko významných okolností. Tým, že doterajší kontroverzný prezident si dal záležať na tom, aby rovnako ocenil kvality a osobnostné predpoklady oboch kandidátov, ktorí postúpili do druhého kola, zámerne a zákerne znížil šance Maroša Šefčoviča, lebo pred verejnoušťou ich – ľudovo povedané – strčil do jedného vreca. Tak Maroš Šefčovič prestal byť pre mnohých ľudí vnímaný ako zretelná alternatíva vo vzťahu k Zuzane Čaputovej.

31. 3. 2019

Klamáť je (vždy) povinné?

PAVOL JANÍK

Nechcem bagatelizovať význam sviečkovej manifestácie z 25. 3. 1988, hoci sa na nej zúčastnila iba nepočetná hŕstka ľudí – prevažne starších žien so sviečkami a s dásžnikmi. Medzičasom rozličné médiá a rôzni ľudia, ktorí súce neboli priamo na mieste podujatia, ale niekde v nedalekom okolí, hovoria o tisícach demonštrantov, vodných deláčoch, hasičoch, použití psov,plynu a vôbec o surovom zásahu polície. V skutočnosti nikto nebol zranený a účastníkov kropili polievacie autá technických služieb mesta Bratislavu. Kedže je dnes primátorom nášho hlavného mesta vnuk vtedajšieho ministra kultúry, mohli by sa čistiace vozidlá konečne začať používať častejšie – s výnimkou nepriaznivého počasia, teda keď mrzne, alebo prší.

Mimochodom – niekedy šéf rezortu kultúry Miroslav Válek – po zmene režimu na prelome posledných dekad 20. storočia – na otázku, či bol mocenský zásah proti účastníkom sviečkovej manifestácie primeraný, odpovedal, že zárok vôbec nebol potrebný.

Kľúčovým problémom sviečkovej manifestácie bol a navždy zostane jej náboženský charakter. Po prevratných spoločenských zmenách sa medzi veľkým množstvom strán rýchlo vytvorili aj dva subjekty, ktoré splnili dôležitú úlohu – oddeliť katalicizmus (KDH) od národnnej myšlienky (SNS), aby sa nezopakoval historický debakel, keď splynutím spomínaných ideo-platforiem vznikla HSLS, ktorá dospela k antisemitizmu, ku kolaborácii s nemeckým nacizmom a napokon k tomu, že ju po 2. svetovej vojne zakázali.

V súvislosti s volbami z roku 1946 zakázaná HSLS hľadala východisko z bezvýchodiskovej situácie vo vstupe do tradične evanjelickej Demokratickej strany. Tá sice vyhrala volby so ziskom 60 %, ale v podmienkach centralizovaného štátu sa z Čech preneslo na Slovensko víťazstvo komunistickej strany, čo predznamenalo nasledujúci vývoj, ktorý vo februári 1948 vyústil

do procesu aplikácie socializmu sovietskeho typu – so všetkými dôsledkami.

Po štyroch desaťročiach niekdajšieho systému a po troch desaťročiach kapitalizmu neuticha spor medzi ľuďmi, ktorí v jednom i druhom režime nekriticky vidia výlučne pozitíva či negatíva. Napriek tomu, že napríklad generálny tajomník UV KSČ a prezident ČSSR JUDr. Gustáv Husák bol v 50. rokoch politický väzeň, ktorého odsúdili ako buržoáz-

Foto archív

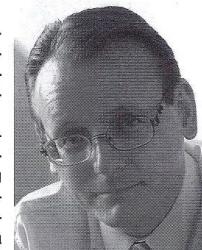

Foto archív

nego nacionalistu na doživotie a po desiatich rokoch ho prepustili v roku 1963. Do verejného života sa vrátil ako podpredseda vlády v roku 1968. Podobné skutočnosti však fanatických stúpencov či odporcov socializmu nejako osobite nezaújmajú.

Nacírtanú tému už presahuje rámec mojej poznámky na okraj nesporného a zlepšujúceho faktu, že žijeme vo svete krvivých zrkadiel, kde rozmanité médiá a všeľjaké osoby akoby pokladali za svoju povinnosť vždy a o všetkom klamat.

25. 3. 2019